

ОСОБЛИВОСТІ МУЗИЧНОГО ТА ПІСЕННОГО ДИСКУРСУ, КОМУНІКАТИВНИЙ АСПЕКТ ПІСЕННИХ ТЕКСТІВ

Коноз А. С., студ. гр. ПР-81

Музичний дискурс – художнє явище і тип мовленнєвої практики в цілому, визначений шлях до того чи іншого смислу; сутність комунікативної моделі мовленнєвої практики в цілому, існування музичного твору залежить від законів, в яких авторський смисл вступає в складні відношення з сенсом, який знаходить слухач.

У процесі реального музичного спілкування відбувається складне, різноспрямоване переплетення і взаємодія всіх компонентів музично-комунікативної ситуації, формантами якої є "особистість автора музичного дискурс-тексту", "особистість виконавця музичного дискурс-тексту", "особистість слухача музичного дискурс-тексту", "мотиви і цілі учасників музичної комунікації", "зміст музичного дискурс-тексту" і "умови музичної комунікації".

Жанр пісні унікальний за масовістю і соціальною значущістю, оскільки пісня займає значну частку ефірного часу, має широку аудиторію і користується величезною популярністю.

Прагнучи наблизити мову пісні до мовного стандарту масового слухача і тим самим посилити ефективність впливу, автори сучасних пісенних текстів вдаються до активного використання жаргонної, просторічної, іншомовної лексики і т.п. Потужний фактор, який впливає на мовні процеси в цілому і на стилістичний вигляд пісні, зокрема, - засоби масової інформації.

Існує безліч жанрів пісні. Сьогодні аплодує, наприклад, "пісням – кітч". Слід зауважити, що національні гімни також несуть особливе патріотичне навантаження. Особливу нішу займають романси. Багато з них були написані саме на вірші відомих поетів, що надавало їм ще більшого шарму. Основними стратегіями, використовуваними в сучасній популярній ліричній пісні, є: стратегія, спрямована на формування відчуття гармонії; стратегія, спрямована на формування відчуття дисгармонії. Пісня - рід словесно-музичного мистецтва; жанр вокальної музики (народної і професійної). Музична форма пісні, як і поетична форма, зазвичай куплетна або строфічна.

Прогресуючий комунікативний досвід музично-виконавської практики останніх років теоретично осмислюється в сучасному музикознавстві, здебільшого фрагментарно через відсутність спроб спеціального комплексного дослідження комунікативної функції музично-виконавського мистецтва. Інтенаційна взаємодія між суб'єктами музичного спілкування здійснюється на підставі комунікативних принципів, закладених у структурі музичного твору. Втілюючи авторську програму "спрямованості форми на сприйняття", виконавець актуалізує власну комунікативну програму.

Наук. кер. – Дегтярьова Л. І., ст. викладач СумДУ